

люється ступінь їхнього співвідношення, вибудовується термінологічна ієрархія, заснована на встановленні меж функціонування поняття «край як текст» у системі взаємодії з термінами «метатекст», «локальний текст» та «регіональний текст». Уражає ретельність розгляду авторкою рецензованої монографії великої кількості українських і зарубіжних теоретичних та історико-літературних розвідок, присвячених проблемам функціонування метатексту, локального та регіонального крайового тексту, обласницької літератури, широкий контекст філософських, культурологічних, мистецтвознавчих та інших праць. На такому теоретико-культурологічному тлі Т. Бикова розглядає стрижневу категорію своєї наукової роботи. Дбаючи про максимальну термінологічну однозначність інструментарію свого дослідження, науковець у перших параграфах чітко окреслює власне термінологічне наповнення термінів «гуцульський текст» та «Гуцульщина як текст».

Відзначимо великий обсяг залученого до літературознавчого аналізу текстуального матеріалу, який охоплює прозові, ліричні, ліро-епічні та драматичні твори українського письменства першої третини ХХ ст., де тема Гуцульщини є визначальною й виявляє себе у відображенні яскравого національного колориту, культурних та етнографічних особливостей, гуцульського способу спілкування з краєм, репрезентованим численними топонімами тощо. Цю складну тему, де так тісно сплелися історія літератури та культурологія, авторка, застосовуючи різнопланові методики, розробляє успішно. Особливо часто Т. В. Бикова послуговується некрикливим, але завжди дароносним філологічним аналізом, у якому пильно досліджуються «дрібниці» тексту, а їхнє потрактування здійснюється через розкриття мовно-стилістичних засобів творення змісто-формної цілісності.

Світ гуцульського життя, опоетизований у текстах Х. Алчевської, Лесі Верховинки, Д. Загула, М. Ірчана, П. Карманського, М. Козоріса, М. Колцуняк, М. Коцюбинського, Б. Лепкого, В. Лімниченка, О. Луцького, К. Малицької, О. Манчука, М. Матієва-Мельника, Олександра Олеса, І. Франка, Г. Хоткевича, П. Шекерика-Доникова, Ю. Шкрумеляка, Марка Черемшини та ін., дослідниця вивчає за трьома художніми проєкціями – історіософською, культурологічною та міфолофорною. Докладно розглянуто й досліджено ідейно-естетичний модус рецепції краю, представлений у зображенні опришківського руху, деекзотизації гуцульського життя початку ХХ ст., розкрито авторські концепції бачення ідеального майбутнього для Гуцульщини. Парадигму «Гуцульщина як текст» науковець вивчає за характеристикою двох взаємодоповнюючих образів як складників метаобразу Гуцульщини: Гуцульщина як частина «Великої» України і Гуцульщина як образ «малої» вітчизни. Це дає змогу дослідниці об'єктивно вивчити ідейно-художні засади та літературний праксис створення метаобразу Гуцульщини (історичні, естетичні, краєзнавчі, етнологічні аспекти) в українському письменстві.

Окремий розділ монографії «Культурологічні аспекти теми Гуцульщини в українській літературі перших десятиріч ХХ ст.» присвячено розкриттю культурологічних аспектів функціонування теми Гуцульщини. Серед мотивів, які його презентують, авторка виокремлює гумористичний, у якому найглибше знайшло своє виявлення гуцульське світоспоглядання, мотив гуцульської любові кризь призму співвідношення маскулінного та фемінно-

го світобуття в гуцульському тексті тощо. Висновки, до яких доходить науковець, подекуди неочікувані, але становлять інтерес для подальшої наукової дискусії.

Не оминає дослідниця й визначення міфолофорної домінанти гуцульського тексту в літературі Наддніпрянської та Західної України. Це сприяє усвідомленню локусу гуцульського тексту крізь новаторське осмислення міфолофорної образності зі сфери традиційних вірувань верховинців, підпорядкування історичних і соціальних реалій дійсності Гуцульщини значним філософським концептам та релігійним ідеям, психологізацію і драматизацію викладу, символізацію барв і природних стихій, фольклорну автентіку мовостилю та ін. Розділ «Міфолофорна домінанта гуцульського тексту в літературі Наддніпрянської та Західної України», присвячений цьому, безумовно, стане в нагоді не тільки науковцям, а й викладачам-практикам, оскільки показує гуцульський текст української літератури як естетично рафіновану рецепцію краю і його корінних мешканців, що ввела до художнього світу поглиблені історичні, філософські, морально-етичні, психологічні, міфопоетичні й фольклорно-«етнологічні» виміри, а також посприяла етноконсолідуєчим процесам узаємопізнання частин української нації.

Отже, можемо резюмувати, що наукова монографія Тетяни Бикової «“Верховино, світку ти наш...”: гуцульський текст української літератури першої третини ХХ століття» стане цінним надбанням сучасного літературознавства, оскільки авторка вперше в Україні на високому науковому й фаховому рівнях осмислює змісто- й формоутворюючі фактори іміджу Гуцульщини у вітчизняній літературі перших десятиліть ХХ ст., розкриває індивідуальний внесок українського письменства у збагачення художніх філіцій краю та мистецької культури його сприйняття. Сподіваємося, що актуальність обраної проблематики й авторська стратегія її наукової репрезентації забезпечать інтерес до рецензованої монографії не лише в літературознавчих колах, а й широкого читацького загалу.

СИДІР КІРАЛЬ,
доктор філологічних наук, професор

Одержано 10.12.2015 р.